

CAMELIA CAVADIA

Vina

Camelia Cavadia

Vina

*

Se trezi brusc și se așeză în fund privind rătăcit în jur. În gură avea un gust sălcii și îl dureau ochii la contactul cu lumina dimineții. Nu se putea hotărî să facă nicio mișcare și aproape că-i veni să se bage înapoi sub așternut. Știa că nu are prea multe motive să rămână treaz, dar chiar și așa, simțea că e de datoria lui să se chinuie cu încă o zi.

Tomas H. avea 54 de ani, dar arăta de cel puțin 65. Se considera un mare ticălos în viață și spera ca zilele ce-i mai rămăseseră de trăit să-i provoace la fel de multă suferință precum adusese el altora. În majoritatea timpului, aburii alcoolului îl împiedicaseră să facă diferența dintre realitate și visare și, fără supărare, îi păreau totuna. Mai nou, prietena și inamica sa cea mai statornică, băutura, începuse să-i provoace greață. Nu știa cât avea să se mai poată baza pe sprijinul ei și uneori se simțea paralizat de frică la gândul că ar putea rămâne singur în fața existenței lui amăgitoare. Știa că nu i-a mai rămas dram de voință pentru a căuta o cale de salvare, iar confruntarea cu propria-i conștiință îi dădea, pur și simplu, fiori reci pe șira spinării.

Ca-ntr-o străfulgerare, și-aduse aminte că era marți, ziua în care, ca în fiecare săptămână, Ana avea să vină

să-i facă niște cumpărături, să-i gătească, să-i deretice prin casă și să-i pună rufe la spălat. În sinea lui se bucura de vizita Anei și era sigur că dacă nu ar fi avut nici această unică apropiere umană s-ar fi sălbăticit de tot.

Bineînțeles că Ana nu simțea nimic din recunoștința lui și de multe ori se întreba dacă i-ar sesiza lipsa în cazul în care ar înceta să-l viziteze. Salutul ei de ntâmpinare era unul ușor, în timp ce al lui era de-a dreptul insesizabil. Se obișnuiseră unul cu altul și fiecare încerca să-l deranjeze cât mai puțin pe celălalt. Ana simțea un fel de teamă în preajma lui și întotdeauna încerca să facă lucrurile în liniște, de parcă ar fi vrut să treacă neobservată. În sinea ei, ținea la el, în felul acela inexplicabil în care o mamă își iubește copilul necondiționat, în pofida tuturor.

Tomas credea că îl disprețuiește și că numără clipele pe care le are de împărțit cu el, dar nu o condamna deloc pentru asta. Cărei femei i-ar fi plăcut să suporte compania unui om ursuz ca el, să lase casa lucind de curățenie și să o găsească precum o cocină de porci? Cărei femei i-ar fi plăcut să înoate printre mormanele de sticle și pahare năclăite de băuturi urât mirositoare? Uneori îi era milă de Ana și dacă nu s-ar fi simțit pierdut fără ea, ar fi eliberat-o de această corvoadă. Ceva-i spunea totuși că, și dacă ar alunga-o, Ana ar rămâne neclintită în hotărârea ei de a-l scoate din mizerie și a-l ține pe linia de plutire.

Sunetul cheii în ușă îl făcu pe Tomas să tresară și preț de câteva secunde privi speriat, neputincios spre ea. Primul său impuls fu acela de a se ascunde sub pătură, dar apoi realizează că n-are de ce să-i fie teamă. Îi veni să scuipe de dezgust față de propria-i slăbiciune și încercă forțat să-și astâmpere bătăile inimii. Se simțea ciudat, de parcă un animal sălbatic ar fi pus stăpânire

pe el. Era îmbrăcat sumar, însă nu-și făcea griji în această privință. Ana, biata de ea, îl găsisese o dată gol pușcă, căzut într-o baltă de vomă amestecată cu sânge, lovit zdravăn la cap, chiar înainte să-și piardă cunoștința. Băuse peste măsură și încercase, în felul lui, să pună capăt suferinței greu de îndurat. Ana îl spălase, îi oblojise rănilor, îl primenise și nu plecase de lângă el până ce nu se asigurase că măcar câteva înghițituri de supă caldă îi ajunseseră-n stomac.

— Vă rog, domnule H., luați măcar câteva înghițituri! O să vă prindă bine! N-ați pus nimic în gură de alaltăieri! îi spusese Ana atunci. Și-apoi, să știți că am tras o sperietură teribilă! Când am văzut că nu vă mai treziți, am vrut să chem Salvarea. Mi-a fost însă teamă de ce mi-ați fi făcut când v-ați fi trezit singur, la spital. Vă rog, domnule H., încă o înghițitură și-apoi vă las să vă odihniți!

Tomas H. ar fi vrut să o ucidă cu privirea atunci, în timp ce milioane de schije îi străpungeau fiecare părticică a creierului ce parcă se umflase de nu-și mai încăpea în țeastă. Nu era milimetru din capul său care să nu-l supună unor chinuri atroce și care să nu-l facă să-și urască revenirea printre cei vii. Pentru toate astea o considera responsabilă pe Ana, pe care ar fi distrus-o pe loc, dacă puterile l-ar fi ajutat. Avea momente când o ura parcă mai tare decât pe el însuși, dar asta pentru că în ochii ei blânzi își vedea toată nimicnicia lui.

Ana a continuat să-i dea supă cu lingurița, ignorând privirile lui pline de ură și venin; numai Dumnezeu știa ce era în sufletului ei când se vedea respinsă cu atâta înflăcărare. Nimic n-a oprit-o însă și până nu și-a îndeplinit scopul nu s-a dat bătută. A revenit în dimineața următoare și fără să facă vreo referire la cele întâmplate

și-a văzut liniștită de treburi, chiar dacă nu era ziua ei de făcut menajul. Când Tomas H. s-a oferit să-i plătească deranjul, Ana s-a făcut că nu înțelege despre ce e vorba și a lăsat banii neatinși pe masă.

Tomas H. nu i-a mulțumit niciodată pentru ce a făcut atunci pentru el și nici pentru toate celelalte lucruri pe care le făcuse de-a lungul anilor, ca și când nu erau mare scofală. Ana era o persoană din cale-afară de bună și onestă și tocmai acest lucru îl scotea din fire pe bărbatul morocănos. I-ar fi convenit de minune să fie rea și urâcioasă, astfel încât să-și poată vărsa amarul pe ea ori de câte ori ar fi avut chef. Însă nici cel mai nemernic dintre nemernici nu ar fi putut să-i facă rău Anei, iar asta îl irita și mai tare. Se întreba adesea cum de toți oamenii buni sunt atrași de el precum muștele la rahat și unde era asocierea firească a lucrurilor. Ția buni cu ăia buni, ăia răi cu ăia răi.

În acea dimineață, Ana își anunță prezența printr-un salut vesel și-un zâmbet scurt, părând să nu ia în seamă privirea tăioasă a bătrânului. Degeaba se uită Tomas H. chiorâș la ea, că Ana îl ignoră și se refugie rapid în treburile ei. Se repezi să deschidă geamurile, scutură perdelele și începu să desfacă pungile cu alimente. Totul cu o veselie nedisimulată. Totul sub privirile înțepate ale domnului H.

Nebăgându-l în seamă, Ana îi pregăti micul dejun preferat, silindu-l astfel să se dea jos din pat, să se spele și să se îndrepte cu pași șovăielnici spre masă. Uneori îi era ciudă că Ana se pricepea atât de bine să-l scoată din ascunzătoare și de fiecare dată își promitea că aceea era ultima oară când mai avea să-i facă pe plac. Ana zâmbea în sine ei, dar nu se arăta niciodată câștigătoare pe față,

de teamă să nu strice acest mic echilibru precar pe care, în sfârșit, reușise să-l stabilească între ei.

Două ouă fierte moi, ușor cleioase, cu franzelă caldă, unsă cu unt, o cafea tare și neagră și două felii de chec proaspăt și pufos. Acesta era cel mai bun și mai apetisant mic dejun din lume la care, marți după marți, Tomas H. visa uneori cu ochii deschiși. Chiar dacă Ana lăsa oale și cratițe pline cu tot felul de mâncăruri cu mirosuri care mai de care mai îmbietoare, Tomas H. arareori se bucura de gustul lor. Multe dintre ele sfârșeau, spre disperarea Anei, la gunoi, însoțite de amenințarea că în aceste condiții nu va mai găti nimic pentru el.

— Sunt oameni care mor de foame și nu au după ce bea apă, iar dumneavoastră nici nu vă atingeți de mâncare! Cel mai mare păcat e să nesocotiți mâncarea și să vă bateți joc de ea! spunea ea cu indignare, ca o placă stricată.

— Dar nu te pun eu, fată dragă, să gătești de parcă ar trebui să hrănești un batalion întreg! Iar în ceea ce privește păcatul pe care-l săvârșesc, știi bine că am comis la viața mea păcate mult mai mari ca acesta și, ce să vezi, Dumnezeu încă mă ține în viață!

Zâmbi tâmp, ca și când ar fi făcut cine știe ce glumă care s-o afecteze pe Ana, și așteptă ca un copil efectul scontat. Care însă nu veni. Ana îl ignoră cu desăvârșire și-și văzu mai departe de ale ei.

Tomas H. mănca în liniște, savurând fiecare înghițitură cu gândul că până avea să se bucure din nou de aceleași bunătăți urma să treacă încă o săptămână. Știa, de asemenea, că nu era cel mai sofisticat mic dejun din lume și că, dacă ar fi vrut, Ana i-ar fi pregătit orice altceva și-ar fi dorit. Pentru el însă, aceste alimente puse laolaltă erau perfecțiunea întruchipată. Îl duceau cu gândul la

vremurile când fusese un om respectabil, când — de ce să nu fie sincer? — fusese cel mai fericit și împlinit bărbat din lume. Era foarte ciudat! Aceasta era singura amintire care nu-i făcea rău și cu care-și învelea din când în când gândurile amorțite, ca într-un fel de abur mângâietor. Nu era mult, dar era tot ce-i mai rămăsese. În timp ce toate celelalte gânduri din trecut îl făceau să se înconvoaie de durere, această amintire era singura care supraviețuise dezastrului și rămăsese vie, caldă și puternică. Se agăța de ea ori de câte ori avea senzația că se prăbușește, dar avea grijă totuși să nu abuzeze de puterea ei. Avea senzația că dacă ar fi invocat-o la nesfârșit, ar fi ajuns ca toate celelalte.

Ana îi pregătea checul chiar în dimineața în care venea să-l ajute cu treburile casei. Era încă fierbinte când îl scotea din sacoșă, iar aroma sa parfumată puneu repede stăpânire pe cele două încăperi mici în care-și ducea existența solitară domnul H. Acest lucru îl impresiona într-un fel aparte pe Tomas H., însă era cât se poate de departe de el vreun gest fățiș de mulțumire sau recunoștință.

Se simțea neîndemânatic în a-și exprima sentimentele și prefera ca oamenii să îl perceapă mai degrabă ca pe o ființă neplăcută și grobiană. În plus, Ana îl văzuse de-a lungul anilor în atât de multe ipostaze, astfel că nu era nevoie să-i dovedească nimic. Știa atât de multe despre el, încât nu se mai ferea să i se arate așa cum e. Și asta era probabil tot un fel de pedeapsă pe care și-o aplica fără prea multe menajamente, din convingerea că merita să trăiască tot ce era mai greu.

În mod bizar, se bucura de fiecare dată când oamenii îl ocoleau și preferau să treacă pe trotuarul celălalt, la

vederea lui. Îi plăcea să-i țină la distanță și doar arareori, în caz de forță majoră, interacționa cu cineva mai mult de câteva minute. Știa însă o mulțime de lucruri despre cele trei familii care locuiau în imobilul de vizavi și-i plăcea să țină ascuns faptul că el era proprietarul.

Locatarii clădirii 52 se temeau într-un mod inexplicabil de Tomas H. și, fără să știe de ce, simțeau involuntar nevoia să-și strângă copiii la piept când treceau prin dreptul ferestrei lui. Tomas observase acest lucru și, instinctiv, se apăra închizând ochii. Culmea, își dădea seama că ei fac exact ce trebuie și-i încuraja în gând să procedeze tot așa. După astfel de momente, trăgea câteva rafale de înjurături în barbă și se repezea apoi la sticlele de băutură. Ele îl salvau mereu și-l trimiteau într-o stare de uitare în care nimic nu părea să-l mai poată atinge.

Pentru că nu ieșea din locuință decât pentru a-și cumpăra din când în când alcool, Tomas H. stătea în cea mai mare parte a timpului cu ochii pe fereastră. Fără să vrea, urmărea viețile vecinilor lui și nu mică i-a fost mirarea când a descoperit că știe cu exactitate programul fiecăruia dintre ei.

La început i-a privit cu indiferență, apoi, cu destulă curiozitate. Era încercat de două sentimente în același timp: de liniște, că e doar un simplu spectator, și de încântarea că e oarecum părtaș — pasiv — la viața lor. Își găsisse un mod prin care să se simtă activ fără să facă totuși nimic și era bucuros că are ceva cu care să-și ocupe — când era treaz — timpul și mintea. Orice lucru care-l ținea departe de gândurile lui era o adevărată mană cerească. În ultimii zece ani, doar venirea Anei îl scotea din rutina zilnică și, de regulă, asta-i era de-ajuns și îl făcea să simtă

că nici nu ar fi putut duce mai mult. Totuși, faptul că putea să urmărească spectacolul vieților altor familii îi crea senzația de diversitate. Îl ținea departe de el și-l făcea să se simtă, într-un fel, din nou viu. Ei, oarecum viu!

În tot acest timp și-a dorit de multe ori să-i poată spune Anei cuvinte de mângâiere, dar n-a știut niciodată cum. Nu mai vorbise de multă vreme cu cineva de la suflet la suflet și-l cuprindeau frisoanele numai la gândul c-ar putea începe o conversație. În plus, avea sentimentul că dacă ar fi încercat să se apropie mai mult, mai devreme sau mai târziu ar fi făcut-o și pe ea să sufere. Avea acest dar și, din dorința de-a o proteja, prefera să facă pe ticălosul în continuare.

*

Primii la care se aprindea lumina dimineța erau cei din familia Pin. Toni și Laura începeau să facă pregătirile pentru trezirea gemenilor, care nu erau altceva decât doi drăcușori împielitați. Toni pornea filtrul de cafea și, cât timp Laura își făcea toaleta, el își pregătea servieta. Nu aveau decât o baie, așa că imediat ce ieșea Laura de sub duș, Toni dădea năvală înăuntru. Se îmbrăcau amândoi pe fugă și poate singurul moment de respiro al dimineții era acela în care luau împreună câteva înghițituri de cafea. Din secunda în care îi trezeau pe gemeni pentru a-i pregăti de grădiniță, se dezlănțuia iadul și începea un du-te-vino neîncetat. În fiecare dimineță apăreau amenințări și promisiuni de pedepse, iar gemenii nu se lăsau până nu scoteau tot ce era mai rău din părinții lor. Toni și Laura făceau un spectacol pe cinste și nu se știe dacă asta era motivul pentru care,

la câteva minute de la debutul lui, se aprindea lumina și la etajul următor.

Alice și Dan erau tineri căsătoriți, iar singurele lor motive de supărare erau legate de neputința de a avea un copil. Din ce-și dăduse el seama și din ce mai povestise Ana, Alice și Dan trăiau lună de lună dezamăgirea de a nu fi înflorit nimic în pântecul femeii. Probleme de sănătate nu aveau, însă, aparent fără motiv, miracolul părea să nu vrea să se-ntâmpale. Tinerii nu dezarmau cu una, cu două, și continuau să se comporte ca și când ar fi avut toată viața înainte. Aveau amândoi 34 de ani și-și propuseseră la căsătorie să fie împreună la bine și la greu. Și exact asta făceau de 12 ani. Fiecare dimineță și-o începeau cu un sărut de bun găsit, urmat de un mic dejun copios, pe care îl pregăteau cu rândul. Chicoteau, povesteau și păreau că vor să se bucure de fiecare moment petrecut împreună. Era o încântare să-i privești și uneori Tomas H. se ducea cu gândul la primii săi ani de căsnicie. În fine, era prea dureros să se gândească la trecut, așa că de cele mai multe ori își muta privirea la ultimul etaj al clădirii.

Acolo locuiau Lin și Eric, împreună cu fetița lor, Patti. Cei doi formau un cuplu pe care nu era în stare să-l descrie într-un singur cuvânt, deoarece nu-și putea da seama cum stăteau cu adevărat lucrurile între ei. Ciudată. Poate aceasta era cea mai potrivită definiție pentru relația lor. Cel puțin ciudată. Se certau, se împăcau. Se certau, se împăcau. Și tot așa. Aveau discuții dese și aprinse, la care asista de multe ori și fetița lor. Micuța era mai degrabă un copil vesel, plin de afecțiune pentru părinți, pe care încerca să-i împăce în felul ei atunci când îi vedea supărați. Era foarte înțeleaptă pentru cei patru anișori ai săi și deseori avea o prezență de spirit de invidiat. Alt copil ar

fi plâns, s-ar fi speriat, ar fi căutat să se retragă departe de ei, nu însă și Patti, al cărei rost pe lume părea să fie acela de a rezolva în felul ei problemele celor mari. Lin era mereu speriată de ceva, mereu preocupată și mereu nesigură, în timp ce Eric își pierdea cumpătul ușor și se-nvolbura cât ai zice pește. În tot acest context, echilibrul era menținut de Patti, fărăna de om care se așeza fără teamă între părinții ei, luând în fiecare mână de-a sa mâinile părinților, încercând să le aducă împreună.

Patti îi sfâșia inima ticălosului bătrân, care avea motivele lui să se cutremure în fața acestor imagini revoltătoare! Oh, Doamne, cât de tare îl răscoleau can-doarea și inocența fetei de peste drum și cât de tare îi mai frigeau sufletul!

Din păcate, pelicula necruțătoare a memoriei înregistrase întocmai toate cele pe care le trăise și avalanșa de amintiri stătea mereu la pândă, gata să îl doboare. Minte se străduia să facă scut, dar, cu toate acestea, știa. Știa că n-are unde să se ascundă. Știa că asta e pedeapsa pe care o are de ispășit până la momentul final, în care va închide ochii pentru totdeauna.

Tomas H. renunșase de mult la propria existență, dar participa în felul său la viețile chirișilor din Clădirea 52. Chiar dacă nu interacționa în niciun fel cu ei, domnul H. știa aproape tot ce li se întâmplă și deseori suferea, se bucura sau se îngrijora împreună cu ei. Bineînțeles, toate astea le făcea doar în sinea lui și doar când era treaz, cu mintea clară, neîmbibată în alcool sau rătăcită prin amintiri tulburi.

Nu exista un om mai potrivit decât Tomas H. care să stea mărturie pentru faptul că puterea de adaptare a

unei ființe umane e infinit mai mare decât s-ar crede. La fel și cea de îndurare. Tomas H. ieșise din Infern și uneori nu știa dacă ar trebui să se considere norocos pentru asta. Se afla veșnic pe marginea prăpastiei, cu un picior mereu deasupra hăului. Era conștient de pericol și poate de aceea se străduia din răspuțeri să nu cadă iar în groapa gândurilor negre.

Erau zile când umbla ca un spectru prin casă, fără să știe că mănâncă, stă sau bea. Doar resturile de mâncare din farfurie, orele înaintate sau sticlele golite îi prezentau certitudinea vieții care sălășluia încă în el. Dacă aceea putea fi numită viață. Uneori îl prindea amiaza în fața unei cești de cafea începută devreme, fără a putea spune ce a făcut sau a gândit în orele scurse cu viteza unei clipe. Mințile sale plutind peste mormanul de amintiri însângerate nu mai puteau face față nici celei mai mici provocări și rămăneau pierdute uneori minute, ore, zile în șir.

După zile de rătăcire se bucura când mintea și ochii reacționau la vederea unei persoane cunoscute. Un insesizabil scurtcircuit părea să repună în mișcare greu, dar sigur, roțițele din capul lui. Se agăța de viață și aproape că plângea de durere de fiecare dată când revenea printre cei vii. Adesea regreta întoarcerea și avea convingerea că era o greșeală că nu murise ATUNCI. Regretele erau însă deșarte și dacă nu ar fi fost convins că Dumnezeu considera moartea prea ușoară pentru el, ar fi încercat de mult să-și ia zilele. Divinitatea avea cu el un plan și doar pentru asta trebuia să rămână viu. Mai avea multe păcate de ispășit și o viață întreagă pentru asta. Așa simțea.

În această stare l-a surprins întoarcerea acasă a vecinilor de la etajul întâi. În timp ce regretele îi brăzdau

mintea și sufletul, Dan și Alice se întorceau de la serviciu ținându-se de mână. Tomas H. putea spune cu precizie care erau următoarele lucruri pe care aveau să le facă de cum vor intra în casă. Își vor agăța cuminți pardesiele în cuier și, câtă vreme Alice se va schimba în hainele de casă, Dan va desface o sticlă de vin roșu. Va turna două degete pe fundul a două pahare cu picior și o va aștepta nerăbdător. Dacă nu va fi una dintre serile în care vor fi mâncat deja în oraș, Alice va pregăti ceva frugal și se vor întinde la taclale în fața farfuriilor niciodată prea pline. La final, el îi va face masaj la picioare, se vor săruta de câteva ori și vor decide împreună dacă e seară de filme sau lectură. Se vor bucura la maximum de această conviețuire domestică și apoi vor adormi îmbrățișați. Asta nu putea să vadă, ci doar bănuia.

Pentru Tomas H., Dan și Alice erau un cuplu de invidiat! Păstrau și acum multe din gesturile cu care se cuceriseră în tinerețe. Păstrau candoarea și simplitatea felului de a se dăruii fără rețineri. Se iubeau în felul acela în care totul se joacă cu cărțile pe față. Totul era de invidiat la ei, dar mai ales faptul că totul era ușor, totul curgea lin și nu făceau niciun efort pentru a se înțelege atât de bine.

Domnul H. era convins că nimic nu avea cum să schimbe aceste ritualuri dobândite în timp, nici măcar existența unui prichindel. Deși își dorea din tot sufletul ca Dan și Alice să ajungă să trăiască experiența de a fi părinți, ceva îi spunea că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. Și nici nu știa dacă e bine sau e rău. În crunta lui experiență văzuse că un copil apărut într-o familie iubită poate ajunge să trăiască lucruri pe care mintea nici nu le poate concepe. Niciodată nu poți să știi cum te schimbă viața, sau, mai bine spus, cum ajungi tu să te

schimbi. Și totuși, el era aproape sigur că Dan și Alice nu s-ar fi schimbat și ar fi reușit, tot cu ușurință, să găsească cele mai bune căi să-și crească fiul sau fiica frumos, cu bucurie, fără ca asta să afecteze relația lor.

Dintre cele trei familii care locuiau vizavi, aceasta era cea care îi plăcea cel mai mult domnului H. Reconfortant de privit și aducătoare de multă liniște sufletească, familia de la etajul întâi era exact ceea ce avusese și pierduse și el cândva. În plus, tot ce-i povestea Ana — care se ocupa de curățenia celor trei apartamente în câte o zi a săptămânii — îi mergea direct la suflet. Ei bine, mai era și Patti, fetița locatarilor de la ultimul etaj, pe care o îndrăgea într-un fel anume și de care se simțea legat dincolo de orice gând omenesc. În sinea lui cunoștea toate motivele acestei legături, dar nu-i făcea bine să insiste asupra lor.

În schimb, îi făcea mare plăcere s-o asculte pe Ana povestindu-i despre treburile pe care le făcea când la familia Pin, când la Alice și Dan, când la Eric și Lin. Ar fi putut s-o asculte ore în șir, amestecându-se cu sentimentul că e implicat cumva în ordinea firească a lucrurilor, că acolo, undeva, Universul l-a luat și pe el în calcul și l-a amestecat în treburile și discuțiile lumești ale vecinilor săi. Uneori, de dragul aparențelor, se prefăcea că refuză inițierea acestor confesiuni, însă nu se lăsa prea mult rugat și se-așternea la ascultat.

Cu ochii ușor mijiiți, cu inima tresărind la fiecare veste despre vecinii lui, Tomas H. se hrănea puțin câte puțin cu crâmpiele de viață adevărată ce se așterneau înaintea lui. Câteodată închidea ochii și asculta cu atâta concentrare ce-i spunea Ana, încât reușea să se transpună cu totul acolo. În sinea lui, le mulțumea celor trei familii pentru că există, precum și Anei, fiindcă-i povestea

despre ele. Fără ceva care să-i stârnească interesul și să-i țină mintea ocupată n-ar fi reușit să rămână pe linia de plutire. Devenise cât se poate de conștient de lucrul ăsta.

*

Pe Stella a cunoscut-o la începerea facultății și nici după atâția ani nu ar putea spune cum a cucerit-o.

— Prostuțule, nu tu m-ai cucerit pe mine, ci eu te-am cucerit pe tine! a ținut Stella să-l lămurească atunci când au vorbit întâia oară despre asta.

Și-n felul lui tindea să-i dea dreptate, pentru că nu-și aducea aminte nici în ruptul capului să fi ncerat chiar și cea mai simplă manevră de cucerire. Și asta nu pentru că nu și-ar fi dorit, ooo, nuuu, ci, pur și simplu, pentru că se simțea paralizat în prezența ei. I se părea atât de frumoasă și inabordabilă, încât nu și-ar fi permis nici să viseze că ar putea avea ochi și pentru el.

Într-adevăr, Stella era de-o frumusețe răpitoare. Micuță și agilă, suplă, dar cu forme, atrăgea atenția tuturor. Părul auriu îi dansa mereu pe umeri de parcă ar fi avut propriu-i temperament. Părea atât de ireală, încât uneori lui H. îi venea greu să creadă că vorbește, se mișcă și respiră. Tomas era fără suflare în preajma ei și, de cele mai multe ori, fără să-și dea seama, o evita. Nu că nu i-ar fi plăcut, dar era așa de mare tulburarea, că de cele mai multe ori își pierdea realmente mințile. Inima îi bubuia atât de tare, încât simțea că-i sparge pieptul. Vinișoarele de la gât i se umflau și-i zvâcneau cu atâta putere, încât credea că lucrul ăsta e vizibil pentru toată lumea. Doar când se afla la oarece distanță de ea se simțea în siguranță și abia atunci își permitea să o soarbă din priviri. Avea, în

mod inexplicabil, o ușoară dușmănie față de ea și nu-și putea explica cum mama mă-sii reușise să-l subjuge atât de tare.

Se îndrăgostise de ea pe nesimțite și multă vreme n-a știut să-și explice de ce nu mai are aer în lipsa ei, dar mai ales în prezența ei, de ce nu mai poate dormi nici noaptea și nici ziua, de ce simte că inima i s-a mutat în gât și-i bubuie de acolo ca o tamburină. Era amețit de toate aceste schimbări, iar uneori avea sentimentul că e prea greu să o iubească și ar fi vrut, pentru câteva clipe — dar numai pentru câteva —, să se întoarcă la el, cel de demult și dintotdeauna, să apuce să doarmă, să respire din nou, să mănânce, să-și tragă sufletul și apoi s-o ia de la început. L-au mirat foarte mult aceste trăiri și pentru prima oară în viață s-a simțit nesigur și pierdut, ca și când o boală ar fi pus stăpânire pe el. O boală fără leac, ce nu făcea decât să se agraveze. În fiecare zi, simptomele îi deveneau mai clare, mai conturate, mai puternice.

Era bolnav de dragoste și era convins că de la asta i se va trage și sfârșitul. Era dezarmante aceste transformări fizice, preponderent dureroase, dar oare era nebun dacă recunoștea că-i aduceau cea mai mare bucurie? O plăcere ciudată îi picura în corp stropi de neliniște și endorfină. Era nebun dacă-i plăcea drogul ăsta de care simțea că nu se mai satură și pe care totuși ar fi dorit să-nceteze să-l consume? Era nebun dacă recunoștea că-i plăceau chinul și liniștea, bubuiala și încremenirea, preaplinul și nimicul, era nebun dacă îi plăceau toate astea la un loc?

Era pentru prima oară în viață când simțea așa ceva pentru o femeie și într-un fel era bucuros să cerceteze și să se cerceteze, analizându-se ca pe un experiment a cărui desfășurare trebuia s-o noteze pas cu pas.